

FÖLJEGYZÉS EGY KORTÁRS KÖLTŐRŐL 1979 TAVASZÁN

P A P J Ó Z S E F

Honi Varázshegyünk második emeleti
tizenhetes számú kórtermének sivár
teraszán ülünk, szék híján törökülésben,
előttünk — alattunk — nyájassá szelídülni a táj:
a síkság felől hol mozdulatlan felhőknek,
hol a látóhatárt elrekesztő gátnak tetsző
Fruška Gora most egyszerre testközelségbe
került, és asszonyos hajlataival
kelletti magát a rázúduló fényben. Izgága szarkapár
cserreg alattunk juharról juhara szállva.
J. már ismeri őket. Önmagáról szót se,
de róluk lelkendezve beszél, csapongó
esszét rögtönöz szertelen szerelmi
játékaikról. Aztán hirtelen átvált: friss
és bizalmas értesülését közli velünk
szürke, vagyis fekete-fehér technikában
készült felvételekkel is
dokumentálva a hírt, miszerint
T. D. újabban verebeket édesget magához.
Nyilván a rá jellemző körülményeskedéssel
elpiszmog, ücsörög, csicsereg, ugrándozik
s talán még együtt is hál velük
háborítatlan alkotóműhelyében...
Mindez, persze, pusztán találgatás,
arról, hogy hogyan is teszi, mert nincs rá
precedens és kézikönyvekben sincs
leírva a módja. — „Megint egy újabb

bolondériája. Akár a koalákkal...” —
 akarom mondani, hogy mielőbb
 túltegyük magunkat J. leplezetlen
 rokonszenvvel előadott hírére.

Csak hogy nem ilyen egyszerű a dolog:
 kézzől kézre jár T. fényképe,
 s egyszeriben eseményé válik.

Őt magát, mivel háttal áll a képen,
 csak a beavatottak ismerhetnék fel
 a tarkóján zsírosan fénylő, majdhogyanem
 kislányosan selymes hajáról.

— „Olyan ember póza ez — dűnnyögi K.
 nyomatékkal ejtve ki a póz szót —, aki
 szívesen játszik bújósdit, vagy még inkább azé,
 aki látatlanul is jelen tud lenni a világban,
 nem érzi szükségét, hogy mosolyával lépjen elének.”

A verebek viszont (egyik a jobb, a másik a bal
 vállán totál profilban) kerekre nyitott
 félszemükkel egyenesen a kamerába,
 pontosabban a szemünkbe néznek.

Éppen úgy, ahogyan a valóságban,
 csak hogy itt a fényképen zavaró szenvtelenséggel,
 akárha viaszból gyúrták volna őket. Szóval úgy,
 hogy se öröm, se bánat, de még egy pirinyó
 madárrémület sincs a szemükben.

Hacsak nem valami hivalkodásféle.

Meglehet azonban, hogy azt már
 csak mi véljük annak, mi, akik
 nem vagyunk és lehetünk T. D. verebei,
 akiket nem vesz a vállára,
 akik elől bujkál, áthatolhatatlan
 szöszövényekbe, konstrukciókba bújik,
 mi, akik még telefonon is
 csak nagy szükségben háborgathatjuk
 a lakásán a barátsága zálogául megadott
 bizalmas kódjaival jelezvén,
 hogy honnan és mi dologban hívjuk.